Nr. 6. Warszawa, dnia 31 lipca 1922 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 75 mk. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69 Tel. 304-22.
Adres Administracji: ul. Miodowa Nr. 22 w Admin. „Monitora Polskiego“. Tel. Nr. 44-50.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

210.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy gminy Massalańskiej powiatu Grodzieńskiego na Wielko-Ejsymontowską.

Podaję do wiadomości, że niniejszem zmieniam nazwę gminy Massalańskiej pow. Grodzieńskiego na „Wielko-Ejsymontowską“.

Warszawa, d. 20 czerwca 1922 r. (AO. 1785).
Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

211.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie utworzenia Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Na zasadzie art. 1 Ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. Ust. 1922 r., Nr. 21, p. 165) powołuję Komisję Dyscyplinarną, czynną przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, na przeciąg lat trzech i mianuje na ten czasokres w myśl art. 2 tejże ustawy:

Przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej.

Podsekretarza Stanu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Dr. Juljusza Dunikowskiego.

Zastępcami Przewodniczącego:

Dyrektorów Departamentów:
Konstantego Lenca;
Stefana Urbanowicza;
Józefa Beka,
Tadeusza Ładę oraz

Naczelnika Wydziału:
Tadeusza Makarewicza.

Członkami Komisji Dyscyplinarnej:

Naczelników Wydziałów:
Stefana Dobrowolskiego.
Józefa Mańkowskego.
D-ra Adolfa Rappego.

Inspektora Administracyjnego:
Stefana Brzezińskiego.

Naczelników Wydziałów:
D-ra Tadeusza Konckiego.
D-ra Rudolfa Sikorskiego.

Inspektora Administracyjnego:
Stanisława Twardo.

Naczelników Wydziałów:
Władysława Weissbroda.
Józefa Klińskiego.
D-ra Stanisława Koncewskiego.
Aleksandra Domańskiago.
D-ra Michała Flatau'a.
D-ra Kazimierza Windakiewicza.

Urzędników V st. sł.:
Longchamps-Berier Andrzeja.
Romana Hausnera.

Radców Ministerjalnych:
D-ra Karola Górskiego.
D ra Janusza Strzeszewskiego.

Uzupełnienie składu Komisji Dyscyplinarnej, w myśl art. 7 cytowanej ustawy nastąpi później.

Rzecznikiem Dyscyplinarnym wyznaczam stosownie do art. 10 Ustawy z dnia 17 lutego 1922 r.:

Naczelnika Wydziału:

Bolesława Kozłowskiego oraz

Zastępcami Rzecznika:

Urzędników V st. sł:

Włodzimierza Gniewosza.

Stanisława Piwockiego.

St. Referentów:

Jana Śliwińskiego.

Kazimierza Frökla.

Warszawa, d. 12 8 lipca 1922 r. (PO. 7408).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ant. Kamieński.*

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

212.

Okólnik (87) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie udzielenia zezwoleń wywozowych.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wpłynęło pismo od Pana Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny stwierdzające, że niektóre władze administracyjne I i II instancji udzielają zezwoleń na wywóz środków żywności (na drogę) w drobnych ilościach poza granice Państwa.

Udzielanie odnośnych zezwoleń przekracza kompetencje władz administracyjnych, gdyż w myśl obowiązujących przepisów do wydawania tego rodzaju zezwoleń upoważniony jest wyłącznie Urząd Przywozu i Wywozu. Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że wydawanie tych pozwoleń przez władze administracyjne wprowadza w błąd podróżnych i naraża ich na zatargi z granicznymi urzędami celnymi.

W myśl wyżej powiedzianego, Ministerstwo poleca Panu wydać zarządzenie, zakazujące Urzędom Wojewódzkim i Starościńskim wydawania zezwoleń na wywóz za granice Państwa artykułów żywnościowych, bez względu na ich rodzaj i ilość.

Warszawa, d. 9 czerwca 1922 r. (SA. 641).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu

213.

Okólnik (88) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie przedkładania sprawozdań Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Okólnikiem Nr. 196 z d. 9 czerwca 1920 r. (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. z r. 1920, poz. 329) zarządziło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, aby każde pismo Urzędu Wojewódzkiego, wystosowane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zaopatrzone było w umotywowane wnioski Pp. Wojewodów.

Praktyka wykazuje, że okólnik Nr. 196 nie bywa przez Pp. Wojewodów należycie wykonywany. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymuje niejednokrotnie i obecnie sprawozdania, niezaopatrzone wnioskami Pp. Wojewodów, względnie zaopatrzone wnioskami, opartymi na stanie sprawy, przyjętym przez władze administracyjne I instancji lub organa Policji Państwowej, a nie poddanym przez Urząd Wojewódzki krytycznej ocenie.

Ten niewłaściwy sposób wykonywania okólnika Nr. 196 powoduje, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie może w licznych wypadkach przystąpić do decyzji w sprawie nadesłanej przez Urząd Wojewódzki i zmuszone jest zwracać się do Pp. Wojewodów o dodatkowe przedstawienie wniosków, krytyczne zbadanie sprawy, wydanie instrukcji podwładnym organom, względnie pociągnięcia tych organów do odpowiedzialności i t. p.

Aby w przyszłości zapobiec przedstawionemu powyżej trybowi postępowania, wywołującemu zbyteczną korespondencję oraz opóźnienie załatwiania spraw, a zarazem powodującemu, iż zarządzenia tracą wskutek ich opóźnienia cechę aktualności i celowości — zechcą Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu w Wilnie i Komisarz Rządu w Cieszynie) przedewszystkiem zwracać baczną uwagę, aby sprawozdania, nadsyłane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, zawierały zawsze umotywowane wnioski. Wnioski te winny być rezultatem gruntownego i ścisłego rozpatrzenia sprawy, do której się odnoszą, winne być poprzedzone w razie potrzeby zarządzeniem dodatkowego zbadania sprawy przez organa Pp. Wojewodów (Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu w Cieszynie) podległe, a zarazem winny się łączyć z krytyczną oceną postępowania władz niższych instancji w odnośnych sprawach. Ta krytyczna ocena otworzy Pp. Wojewodom (Delegatowi Rządu w Wilnie i Komisarzowi Rządu w Cieszynie rozległe pola do owocnego instruowania podległych władz, a także umożliwi Pp Wojewodom (Dele-

gatowi Rządu w Wilnie i Komisarzowi Rządu w Cieszynie) wytknięcie dostrzeżonych wadliwości w funkcjonowaniu tych władz i ewentualne pociągnięcie winnych do odpowiedzialności.

Spełnienie zadań, o których mowa wyżej, będzie Pp. Wojewodom (Delegatowi Rządu w Wilnie i Komisarzowi Rządu w Cieszynie) ułatwione, a zarazem prawidłowe funkcjonowanie administracji zapewnione, jeżeli także i Starostowie będą poddawali sprawozdania, nadsyłane im przez podległe organa, ścisłej krytycznej ocenie tak pod względem formy sprawozdań, jak i ze stanowiska celowości i prawidłowości postępowania i zarządzeń owych organów. Na konieczność stosowania takiego trybu postępowania oraz na potrzebę zaopatrywania sprawozdań, przedkładanych Urzędowi Wojewódzkiemu w umotywowane wnioski, zechcą Pp. Wojewodowie (Delegat Rządu w Wilnie i Komisarz Rządu w Cieszynie) zwrócić szczególną uwagę Starostów.

Warszawa, d. 12 czerwca 1922 r. (AO. 1902).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *A. Kamieński.*

214.

Okólnik (89) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komisarza Rządu dla Śląska Cieszyńskiego w sprawie posiadania broni przez członków ciała dyplomatycznego.

Członkowie ciała dyplomatycznego w Rzeczypospolitej Polskiej otrzymują od Ministerstwa Spraw Zagranicznych legitymacje dyplomatyczne (koloru różowego) według załączonego przy niniejszem wzoru. Legitymacje te ważne są do dnia w nich wymienionego.

Na zasadzie porozumienia z Ministerstwem Spraw Zagranicznych wyjaśniam, iż legitymacje te winny być uważane jako dostateczny dowód na prawo posiadania i noszenia *broni krótkiej i myśliwskiej oraz na prawo polowania.*

Zechce P. Wojewoda (Komisarz Rządu, Delegat) zawiadomić o powyższem podległe organa i polecić, aby od osób, które wykażą się rzeczonemi legitymacjami dyplomatycznemi, nie wymagały pozwoleń na broń i kart łowieckich.

Warszawa, d. 14 czerwca 1922 r. (BP. 2210).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *A. Kamieński.*

Załącznik.

Str. 1

LEGITYMACJA DYPLOMATYCZNA

Nr.______

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH ZAŚWIADCZA, ŻE

P. ______

JEST CZŁONKIEM CIAŁA DYPLOMATYCZNEGO.

Fotografja:

Podpis:
Signature: ______

Str. 2

WZYWA SIĘ WSZYSTKIE WŁADZE CYWILNE I WOJSKOWE, ABY OKAZICIELOWI NINIEJSZEJ LEGITYMACJI UDZIELAŁY W RAZIE POTRZEBY OPIEKI I POMOCY ORAZ PRZEPUSZCZAŁY GO BEZ PRZESZKÓD.

LEGITYMACJA WAŻNA DO DNIA ______

WARSZAWA, DNIA ______ 192... R.

MINISTER SPRAW ZAGRANICZNYCH:

215.

Okólnik (90) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: Nowogródzkiego, Wołyńskiego, Poleskiego i Białostockiego w sprawie rejestracji Kółek Rolniczych.

W celu uregulowania sprawy rejestracji Kółek Rolniczych wyjaśniam, że w myśl rozporządzenia z dnia 10 maja 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 38, poz. 323) Kółka Rolnicze, jako stowarzyszenia kulturalno-oświatowe, a więc podpadające pod dekret z dnia 3 stycznia 1919 r. i rozporządzenia wykonawczego do tego dekretu, winny być odtąd rejestrowane przez Pp. Wojewodów.

Warszawa, d. 14 czerwca 1922 r. (BS. 986/21).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

216.

Okólnik (91) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie obliczania i potrącania państwowego podatku dochodowego z uposażeń służbowych.

Przesyłam do wiadomości okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 2 czerwca r. b. (D. P. 420/V) w sprawie obliczania i potrącania państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — z poleceniem wydania odpowiednich zarządzeń, celem uskutecznienia potrąceń w myśl tegoż okólnika, poczynając od 1 lipca r. b.

Warszawa, d. 13 czerwca 1922 r. (Pr.B 3576).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu

W myśl postanowień Działu II ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 29, poz. 232) w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 82. poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym — obowiązek potrącania państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym, przewyższa 300.000 mk. u poszczególnego pracownika (art. 25 i 26 pow. ust.), ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia (cześć pierwsza art. 28 powołanej ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r.).

Każdy przeto państwowy organ (wojskowy lub cywilny, bez względu na to, czy nim jest władza, urząd, kasa, komisja, czy też instytucja, zakład, zarząd, misja i t. p.), uprawniony do asygnowania, względnie likwidowania uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (ewentualnie oddziały rachunkowe, względnie urzędnicy rachunkowi przy władzach asygnujących), obowiązany jest obliczyć i pobrać drogą potrącenia podatek dochodowy przy każdej wypłacie omawianych wynagrodzeń, a określonych w postanowieniach § 20 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 35, poz. 301).

Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Odnośny dochód opodatkowuje się w całości; odliczenia tudzież zniżki i zwyżki podatkowe z art. 10, 25, 26 i 28 ustawy z d. 16 lipca 1920 r., względnie z art. 8 i 9 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. nie mają zastosowania przy ustaleniu tego rodzaju dochodu.

Wartość pieniężna dochodu w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego (art. 26 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r.).

Przy wypłacie uposażenia, którego wysokość obliczona w stosunku rocznym wynosi ponad 300 000 mk. do 4.000.000 mk. włącznie, pobiera się podatek *według skali* z art. 27 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r., zaś przy wypłacie uposażeń, przekraczających w stosunku rocznym 4.000.000 mk., *według stopy procentowej* odpowiedniego stopnia skali z art. 6 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r.

O ile wysokość uposażenia ulegnie zmianie należy przy najbliższej wypłacie uwzględnić zaszłą zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego uposażenia, obliczoną w stosunku rocznym.

Stopę procentową podatku, przypadającego od jednorazowych wynagrodzeń (remuneracji i t. p.) ustala się w ten sposób, że jednorazowe wynagrodzenie dodaje się do sumy dochodu obliczonego w stosunku rocznym na podstawie ostatniego perjodycznego uposażenia, a podatek potrąca się według otrzymanej w ten sposób stopy procentowej od sumy jednorazowo wypłaconego wynagrodzenia (art. 27 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. i § 21 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 22 kwietnia 1922 r.).

Przykłady zresztą co do sposobu obliczenia podatku podane są w § 21 rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r.

Potrącone przez państwowy organ asygnujący (likwidacyjny) w ciągu miesiąca kwoty winny być wpłacane do właściwej Kasy Skarbowej w sposób następujący:

1. Podatek dochodowy potrącony pracownikom, których uposażenie służbowe asygnuje się z Kas Skarbowych, zapisują te Kasy do przychodowego dziennika pomocniczego (podatku dochodowego) w ogólnych sumach (sumarycznie) według dołączonych do asygnacji wykazów potrąceń, względnie list płacy.

2. Kwoty podatku dochodowego potrącone pracownikom, którym uposażenia służbowe wypłacają inne Kasy Państwowe, winny te Kasy odesłać, względnie przekazać niezwłocznie, a najpóźniej dnia 3-go po dokonanem potrąceniu, do właściwej Kasy Skarbowej przy dołączeniu odpisu listy płacy, zawierającej nazwisko i imię pracownika, rodzaj jego zajęcia, kwotę wypłaconego wynagrodzenia w gotówce, względnie wartość pieniężną wynagrodzeń w naturze, oznaczenie okresu czasu, za który wypłaca się wynagrodzenie, wysokość wynagrodzenia w stosunku rocznym, tudzież wysokość potrąconego podatku. Kasa Skarbowa winna zarachować odesłane przez organ asygnujący (likwidacyjny) kwoty podatku w sposób w ustępie pod 1 wskazany.

3. Zamiast organów, które mają swoją siedzibę służbową poza obszarem Rzeczypospolitej Polskiej (tak zwane placówki zagraniczne), ustalają sumę podatku dochodowego, który należy potrącić z uposażeń pracowników placówki zagranicznej, centralne władze, asygnujące uposażenia służbowe, i one też zarządzają przelanie sum z właściwego kredytu na podatek dochodowy przy każdorazowem asygnowaniu i przekazywaniu uposażenia placówkom.

Za prawidłowe uskutecznianie potrąceń podatku dochodowego z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę ponoszą odpowiedzialność majątkową przedewszystkiem ci urzędnicy, do których należy utrzymanie ewidencji uposażeń i potrąceń oraz sporządzanie list płacy — tudzież naczelnik urzędu asygnującego, względnie jego zastępca, jako obowiązani do czuwania nad czynnościami danego urzędnika (par. 81 przepisów rachunkowych i kasowych (Dz. U. Min. Sk. z 1921 r. Nr. 45, poz. 564).

W tych wypadkach, gdy podatek dochodowy nie został wcale lub tylko częściowo potrącony z uposażeń pracownika, który ze służby państwowej ustąpił, podatek, wymierzony przez władzę podatkową I instancji, zostanie ściągnięty od osób, odpowiedzialnych za prawidłowe dokonywanie potrąceń.

Kwota niepotrąconego podatku dochodowego obciąży solidarnie urzędników winnych niepotrącenia, jak również i naczelnika organu asygnującego, wzgl. jego zastępcę z tytułu niedopilnowania potrącenia.

Ustalenie odpowiedzialności odnośnych osób należy do najbliższej władzy bezpośrednio przełożonej, która w tym względzie wyda odpowiednie orzeczenie o zwrocie.

Odwołanie przeciw orzeczeniu o zwrocie może być wniesione w ciągu 14 dni od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia do władzy bezpośrednio przełożonej, za pośrednictwem tej władzy, która orzeczenie wydała.

Decyzja II instancji jest ostateczna.

Należytość podatku, nałożona do zwrotu, winna być uiszczoną do dni 14, licząc od następnego dnia po uprawomocnieniu się orzeczenia. W przeciwnym razie należy ją ściągnąć w drodze administracyjnej lub przez potrącenie z poborów służbowych.

W wypadkach niemożności, wzgl. trudności w terminowem ściągnięciu w drodze administracyjnej od winnych urzędników niepotrąconych kwot podatku dochodowego, poszukiwanie należności Skarbu Państwa nastąpi przez pociągnięcie winnych do odpowiedzialności cywilnej, po myśli obowiązujących przepisów.

Obowiązek organów asygnujących (likwidacyjnych) obliczenia i potrącenia podatku dochodowego na zasadach, wyłuszczonych w art. 27 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. i § 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 22 kwietnia 1922 r. rozpoczyna się od 1 lipca 1922 r. (§ 22 wspomn. rozp. Min. Skarbu).

W sprawie kwot, potrąconych w myśl rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 20 kwietnia 1921 r. L. 1122/1921 r., wzgl. z d. 22 grudnia 1921 r. L. 4018, na poczet podatku dochodowego za rok 1922 — zostanie wydane osobne zarządzenie.

Warszawa, d. 2 czerwca 1922 r. (DP. 420/V)

Za Ministra Skarbu

(—) *Markowski*

Podsekretarz Stanu.

217.

Okólnik (92) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu w Cieszynie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie korespondencji Ministerstw i urzędów centralnych z władzami administracyjnemi II instancji.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydenta Ministrów do Pp. Ministrów: Sprawiedliwości, Wyznań i Oświecenia, Spraw Wojskowych, Zagranicznych, Kolei Żelaznych, Poczt i Telegrafów i Prezesów: Gł. Urz. Likwidacyjnego i Gł. Urz. Ziemskiego podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 16 czerwca 1922 r. (AO. 2041).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu.

Należyty tok urzędowania wymaga, aby wszystkie władze i urzędy państwowe przestrzegały zasady zachowania drogi służbowej we wzajemnej korespondencji.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w piśmie z dnia 8 marca 1922 r. Nr. AO. 291 zwróciło uwagę Prezydjum Rady Ministrów, że korespondencja władz i urzędów centralnych z władzami administracyjnemi II instancji nie jest prawidłowa, co najprawdopodobniej stąd pochodzi, iż sprawa ta nie została dotąd jednolicie unormowana. W wy-

żej przytoczonem piśmie wspomina Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że Ministerstwa, których agend nie zespolono z organami władz administracyjnych II instancji, korespondują z tymi władzami bądź bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Celem ujednostajnienia trybu postępowania w korespondencji tych Ministerstw i urzędów centralnych z władzami administracyjnemi II instancji, proszę Pana Ministra (Prezesa), aby wydał zarządzenia, by podległe mu Ministerstwo (Urząd) przy znoszeniu się z Pp. Wojewodami przestrzegało drogi służbowej, a w szczególności odnosiło się zawsze do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, względnie do właściwego Ministerstwa, któremu P. Wojewoda w zakresie spraw, do których korespondencja się odnosi na zasadzie Ustaw o organizacji władz administracyjnych II instancji służbowo podlega.

Powyższy okólnik dotyczy Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, o ile spraw, należących do tego resortu, nie zespolono z władzami administracyjnemi II instancji (sprawy wyznań religijnych i sztuki).

Warszawa, d. 30 maja 1922 r. (Nr. 4976).

Prezydent Ministrów
(—) *Antoni Ponikowski.*

218.

Okólnik (93) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie w przedmiocie zaopatrywania pism, wychodzących z Urzędu Wojewódzkiego, w własnoręczny podpis osób, do podpisywania tych pism uprawnionych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że niektóre pisma, wychodzące z Urzędów Wojewódzkich (zwłaszcza na obszarze Małopolski), zaopatrzone są nie własnoręcznym podpisem osoby do podpisania ich uprawnionej, lecz nazwiskiem tejże osoby wyciśnięte stampilką (faksimile).

Gdy art. 33 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 marca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 234), względnie art. 39 Rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z d. 13 listopada 1919 (Dz. Ust. Nr. 90, poz. 490) i § 33 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 marca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 235) postanawia wyraźnie, że wszelkie pisma, wychodzące z Urzędu Wojewódzkiego, *podpisuje* P. Wojewoda, względnie urzędnicy przez niego upoważnieni, należy uznać stampilowanie nazwiska w miejsce własnoręcznego podpisu na pismach, wychodzących z Urzędu Wojewódzkiego za niedopuszczalne.

Zechce tedy P. Wojewoda (Delegat Rządu) dołożyć starania, aby w przyszłości nie używano stampilowania nazwisk (faksimili) w miejsce podpisu na pismach, o których mowa wyżej.

Warszawa, d. 20 czerwca 1922 r. (AO. 2108).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*

219.

Okólnik (95) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie wywozu poza granicę Państwa artykułów pierwszej potrzeby.

W uzupełnieniu komunikatu z Prezydjum Rady Ministrów, ogłoszonego w „Monitorze Polskim“ Nr. 104 z dnia 9 maja 1922 r., podaje się do wiadomości Panów i do dalszych zarządzeń treść uchwalonego przez Radę Ministrów w dniu 6 maja 1922 r. wniosku Pana Ministra Skarbu w sprawie wywozu poza granicę Państwa artykułów pierwszej potrzeby:

1. Rada Ministrów ponawia uchwałę z dnia 30 marca r. b., zabraniającą wywozu poza granice Państwa żyta, pszenicy, owsa, jęczmienia, mąki, ziemniaków, kaszy, bydła, jaj i nierogacizny. W wyjątkowych wypadkach zezwolenia na wywóz powyższych artykułów mogu być udzielone tylko za zgodą Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny. Certyfikaty wywozowe na te artykuły muszą być zaopatrzone podpisem i pieczęcią Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny.

2. Wydane do dnia 4 maja r. b. zezwolenia na wywóz powyższych artykułów wymagają do swej ważności dodatkowego podpisu i pieczęci Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny.

Dodatkowe zezwolenia na wywóz mają

być w powyższym celu przekładane w nieprzekraczalnym terminie 14 dni w gmachu Ministerstwa Skarbu (ul. Rymarska 3), II piętro, lokal Nr. V.

3. Funkcjonarjusze państwowi, którzy w jakikolwiek sposób bezpośrednio lub pośrednio działać będą na szkodę powyższego zarządzenia, mają być natychmiast zawieszeni w urzędowaniu przez swego przełożonego.

Warszawa, d. 20 czerwca 1922 r. (PO. 6502).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

220.

Okólnik (96) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komisarza Rządu dla Śląska Cieszyńskiego w sprawie dodatków za kierownictwo dla urzędników nieetatowych i prowizorycznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Pan Prezydent Ministrów w porozumieniu się z Panem Ministrem Skarbu wyraził zgodę, aby poczynając od 1 kwietnia 1922 r, t. j. od dnia wejścia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21, poz. 164), prawo do dodatku za kierownictwo przysługiwało także urzędnikom prowizorycznym i nieetatowym, którzy kierują faktycznie składowemi jednostkami administracyjnemi, przewidzianemi w etacie organizacyjnym danej dykasterji.

Warszawa, d. 21 czerwca 1922 r. (PO. 6795).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

221.

Okólnik (97) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie nie odliczania urzędnikom cywilnym b. państw zaborczych przerw w służbie, wywołanych okolicznościami wojny światowej.

Sejm Ustawodawczy na posiedzeniu w dniu 28 lipca 1921 r. uchwalił rezolucję, wzywającą między innemi w p. 2 Rząd, aby „przy ustalaniu czasu służby nie odliczał przerw, spowodowanych przez inwazję nieprzyjacielską, przymusową ewakuację, niewolę, internowanie przez obce państwo, jako też przerw, wynikłych w okresie wojny światowej tym funkcjonarjuszom, którzy pozostawszy w kraju, dostali się pod władzę innego państwa zaborczego, dla którego służby pełnić nie mogli".

W wykonaniu tej rezolucji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że przy ustalaniu czasu służby do wysługi emerytalnej należy obliczać czas służby, spędzonej w b. państwie austro-węgierskiem i niemieckiem po dzień 1 listopada 1918 r., a w państwie rosyjskiem po dzień 1 listopada 1917 r.

O ile funkcjonarjusz pozostawał na służbie b. państwa zaborczego poza wyżej wskazanymi terminami i Komisje Weryfikacyjne zaliczały mu ten czas służby do wysługi lat, jako pracę zawodową, w takim razie można mu i ten czas zaliczyć do wysługi emerytalnej w myśl art. 44 Ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1922 r.

Jeżeli Komisje Weryfikacyjne zaliczyły już do wysługi lat najwyższą dopuszczalną ilość lat 20 z poprzedniej służby państwowej lub samorządowej albo pracy zawodowej, to z powstałego czasokresu należy uwzględnić czas służby po dzień 1 listopada 1917 r., względnie 1 listopada 1918 r. jako służbę państwową lub samorządową, a późniejszy czas służby może być danym funkcjonarjuszom zaliczony jako praca zawodowa przy analogicznem zastosowaniu postanowień ostatniego zdania ustępu 4 § 13 rozporządzenia wykonawczego do powyższej ustawy, przyczem należy się trzymać wskazówek, udzielonych okólnikami odnośnie zaliczenia lat pracy zawodowej do wysługi lat.

W razie pozostania w kraju b. urzędników Państwa Rosyjskiego po zarządzonej ewakuacji, należy obliczać im czas służby państwowej rosyjskiej po dzień 1 sierpnia 1915 r., t. j. po dzień, w którym faktycznie przestali pełnić swoje obowiązki służbowe. Odnośnie zaliczenia dalszego czasu ich służby do wysługi emerytalnej, mają analogiczne zastosowanie wyżej udzielone wskazówki.

Do wysługi emerytalnej należy również zaliczyć czas, spędzony w charakterze funkcjonarjusza b. państwa zaborczego w niewoli lub internowaniu przez okupanta.

Zasad powyższych nie można natomiast stosować do tych funkcjonarjuszy, którzy przed wstąpieniem na służbę Państwa Polskiego nie pozostawali ani w służbie państwowej b. państw zaczych, ani w służbie samorządowej, policzonej w myśl przepisów emerytalnych państwa zaborczego do służby państwowej.

W końcu nadmienia się, że przy obliczaniu wysługi emerytalnej powstaje bez uwzględnienia

przerwa, powstała między opuszczeniem służby w b. państwie zaborczem, a objęciem służby w Państwie Polskiem, o ile wynosi ona ponad 2 miesiące (czas potrzebny na powrot do kraju i objęcie służby).

Wątpliwe wypadki należy przedstawiać do rozstrzygnięcia Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 2 czerwca 1922 r. Nr. 191/22/DA/Em.

Warszawa, d. 18 czerwca 1922 r. (PO. 5510).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarza Stanu

222.

Okólnik (99) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, b. zaboru rosyjskiego oraz Komisarza Rzadu w Warszawie w przedmiocie wydawania koncesji na przedsiębiorstwa widowiskowe.

Według posiadanych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych informacji władze administracyjne I instancji niejednokrotnie nie żądają od osób, które przedstawiają ocenzurowane egzemplarze utworów słownych, koncesji na prawo urządzania widowisk, wobec czego osoby te, legitymując się tylko posiadanymi egzemplarzami utworów ocenzurowanych urządzają szereg widowisk bez istotnego na to prawa.

Ze względów powyższych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że osoby, które zajmują się urządzaniem widowisk, jako procederem, winny posiadać specjalne pozwolenia, gdyż samo ocenzurowanie utworów słownych służy stwierdzeniem, iż utwór może być publicznie produkowany lecz nie uprawnia do wystawienia publicznego bez załatwienia istniejących dla przedsiebiorstw widowiskowych formalności. Bez koncesji utwory ocenzurowane mogą być wystawiane, o ile kto urządza przedstawienie amatorskie lub na cel dobroczynny; w przeciwnym razie wymagana jest koncesja w myśl art. 2 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach.

Warszawa, d. 25 czerwca 1922 r. (BC. 3819/22).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

223.

Okólnik (100) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie zachowania się władz administracyjnych w okresie przedwyborczym.

Ostatniemi czasy w niektórych miejscowościach Rzeczypospolitej dało się zauważyć pewne podniecenie ludności w związku z walką polityczną pomiędzy ugrupowaniami i partjami. Podniecenie to jest normalnym objawem zbliżającego się okresu przedwyborczego. Niemniej przed administracją państwową staje zadanie przeciwdziałania wszystkim takim poczynaniom, wyniklym na tle wspomnianego podniecenia, które byłyby niezgodne z prawem.

W związku z powyższem wyjaśniam i zarządzam, co następuje:

Władze administracyjne, odpowiedzialne za całokształt bezpieczeństwa kraju, powinny dokładać starań, ażeby życie publiczne miało przebieg normalny i spokojny; wolność agitacji powinna być zabezpieczoną dla wszystkich stronnictw, ugrupowań i jednostek, stojących na gruncie państwowości polskiej; władze administracyjne nie mogą pod żadnym pozorem stawiać przeszkód działalności agitacyjnej, o ile odbywa się ona w granicach prawa. Pogwałcenie przepisów prawa ścigane ma być w drodze sądowej, postępowanie zaś władz administracyjnych winno być takie, aby wśród ludności nie mogla powstać wątpliwość, co do ściśle objektywnego stanowiska organów administracji i ich niezależności od wszelkich partji politycznych; ludność winna odczuwać na każdym kroku jednakowy stosunek władzy do wszystkich stronnictw, stojących na gruncie państwowości polskiej.

Specjalne trudności nastęczyć Panom mogą wypadki zajść burzliwych na wiecach i zgromadzeniach. W tych wypadkach mają organa administracyjne obszerne pole do wykazania swego doświadczenia i taktu. Zadaniem władzy jest zapewnienie spokoju i wolności obrad; nie wolno dopuszczać na zgromadzeniu do czynów, zmierzających do zakłócenia spokoju publicznego lub bezpieczeństwa zgromadzonych osób; oczywiście nie mogą władze w podobnych wypadkach wglądać w treść obrad lub tamować ujawniającą się na zebraniu opozycję. Zgromadzenia, których przebieg staje się sprzecznym z wymaganiami porządku publicznego, muszą uledz rozwiązaniu, jednakże rozwiązywanie zgromadzeń publicznych należy uważać, jako środek nadzwyczajny i ostateczny i stosować tylko w tym wypadku, gdy inne środki, zastosowane w porozumieniu z prezydjum zgromadzenia, nie doprowadziły do celu.

W najbliższej przyszłości władze administracyjne i ich organa egzekutywne będą miały sposobność na przestrzeni całego Państwa wykazać swój takt, swą ścisłą objektywność, swą niezależność od zmagań się partyjno-politycznych społeczeństwa, jak również sprawność i stanowczość we wszystkich tych wypadkach, gdy na tle agitacji przedwyborczej nastąpi pogwałcenie prawa. Wierzę, że organa administracyjne staną w zupełności na wysokości zadania i że Panowie Wojewodowie dołożą wszelkich starań celem właściwego pouczenia podległych im organów I instancji.

Polecając Panom wykonanie niniejszego okólnika, oczekuję. że Panowie zastosują go z całą energją i ścisłością.

Warszawa, d. 3 lipca 1922 r. (Pr. 5421).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ant. Kamieński*

224.

Okólnik (102) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Warszawie, Lublinie, Białymstoku, Nowogródku, Brześciu n/B. Łucku, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie opłat stemplowych od rekursów w sprawach administracyjno-karnych.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 3 lipca 1922 r. L. 2774/D. P. i O. Gr. II oznajmiło, że odwołania od orzeczeń karno-administracyjnych zwolnione zostały na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej od opłaty stemplowej *z dniem 26 czerwca 1922 r.* ustępem 25 § 6 „Przepisów o opłatach stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych“, ogłoszonych rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 38, poz. 319). W myśl powyższego należy pouczyć podległe władze i urzędy.

Warszawa, dnia 8 lipca 1922 r. (AK. 2143).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *K. Lenc*

Dyrektor Departamentu.

225.

Okólnik (103) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie podawania i przyjmowania telefonogramów.

Poniżej zamieszczony okólnik podaje się do wiadomości i stosowania się.

Warszawa, dnia 8 lipca 1922 r. (Pr. 5298).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *K. Lenc*

Dyrektor Departamentu.

Celem uniknięcia nieporozumień i nieścisłości w załatwianiu spraw urzędowych drogą telefoniczną zarządzam, co następuje:

Polecenia urzędowe, wychodzące z Ministerstwa oraz raporty i sprawozdania organów, podległych Ministerstwu, stanowiące odpowiedzi na polecenia lub pochodzące z inicjatywy tych organów, winny być podawane i przyjmowane *jako telefonogramy.*

Telefonogram polega na *dosłownem zapisaniu treści polecenia raportu lub sprawozdania z podpisem odpowiedzialnej osoby.*

Telefonogramy winny być nadawane i przyjmowane wyłącznie na specjalnych blankietach, które w postaci zeszytów przechowywane są u sekretarzy wydziałowych.

Przy nadawaniu telefonogramów należy po ustaleniu tekstu i uzyskaniu aprobaty przepisać telefonogram na blankiecie pod kalką (w 2 egzemplarzach), wypełniając dokładnie odpowiednie rubryki, w szczególności wymienić:

Nazwę urzędu nadającego i przyjmującego, datę i godzinę przyjęcia, wzgl. podania, oraz *po dokładnem odczytaniu* podanego lub przyjętego telefonogramu nazwiska urzęników przyjmującego i podającego.

Jedna z odbitek przyjętego telefonogramu pozostaje w zeszycie, druga winna być natychmiast przesłana do właściwego Wydziału Ministerstwa w każdym wypadku, nawet gdy uprzednio była przedstawiona mnie lub Panu Podsekretarzowi Stanu i uzyskała rezolucję.

W książki telefonogramów zaopatrzy wszystkie Wydziały — Wydział Pr. B.

Polecenie niniejsze podadzą Pp. do wiadomości i ścisłego stosowania podległym urzędnikom.

Warszawa, dnia 8 lipca 1922 r. (Pr. 5298).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ant. Kamieński.*

226.

Okólnik (104) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Delegata Rządu w Wilnie w sprawie t. zw. poselskich zgromadzeń sprawozdawczych.

Okólnik Nr. 3 z dnia 11 lutego r. b. w ostatnim ustępie swoim reguluje sprawę t. zw. poselskich zgromadzeń sprawozdawczych.

Przypominając Panom treść tego ustępu stwierdzam, że ostatniemi czasy w związku ze wzmożoną akcją publiczną niektórych posłów wynikały na tle interpretacji i stosowania tego ustępu okólnika Nr. 3 zatargi i nieporozumienia w tych wypadkach, gdy władze zabraniały przemówień na wiecach sprawozdawczych osobom prywatnym (nie posłom). Wobec tych zatargów i licznych zwracań się do mnie Pp. Posłów wyjaśniam: cytowany tu ustęp okólnika jest dla władz administracyjnych obowiązującym i musi być ściśle przestrzegany. Niedopuszczalną tu jest różnolitość praktyki, jaką Starostowie stosują, która to różnolitość polega na tem, że jedni ze Starostów stosują się do okólnika zupełnie ściśle, inni stosują go tylko w pewnych wypadkach, inni wcale nie stosują. Nic dziwnego, że taka niewłaściwa różnorodność postępowania Starostów wytwarza wśród niektórych Pp. Posłów uczucie niezadowolenia. Obecnie należy przedewszystkiem uzgodnić postępowanie Starostów w kierunku bezwzględnego zastosowania się do treści okólnika we wszystkich wypadkach. Obok tego z naciskiem zaznaczam, że konflikty i zatargi z Pp. Posłami są niepożądane i w celu uniknięcia ich należy w stosownych okolicznościach wyjaśniać Pp. Posłom, że zakaz przemawiania (ale nie zadawania pytań) ze strony osób prywatnych obowiązuje jedynie na zgomadzeniach, które Pp. posłowie zwołują, korzystając z przywilejów, jakie im nadaje Ustawa z dnia 19 kwietnia 1919 r., o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego, t. zn. z pominięciem obowiązku zgłoszenia lub otrzymania zezwolenia na odnośne zgomadzenie publiczne. W razie jeżeli Pp. Posłowie życzą sobie zwoływać zgromadzenie publiczne, na którem również przemawiać mogliby i nie posłowie — to zgromadzenie takie należy zwołać w drodze normalnej. Tu zwracam uwagę Panów, że w chwili obecnej w celu zabezpieczenia publicznej pracy Pp. Posłów w okresie przedwyborczym pożądanem jest, ażeby tego rodzaju zgromadzenia publiczne, które zastąpić mają w pewnych wypadkach zgromadzenia sprawozdawcze były możliwie szeroko i łatwo dopuszczane oraz ażeby ich zabronienie lub rozwiązanie następowało jedynie ze względu na poważne zagrożenie bezpieczeństwa publicznego.

Warszawa, d. 12 lipca 1922 r. (BB. 10678).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

227.

Okólnik (105) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wypłat pośmiertnego.

W ślad za okólnikami swemi z d. 14 stycznia 1922 r. Nr. 12 (Nr. P. O. 224) oraz z dnia 4 marca 1922 r. Nr. 32 (Nr. P. O. 2094) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Ministerstwo Skarbu upoważniło Izby Skarbowe w Krakowie, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Białymstoku, Brześciu n/B. i Łucku do przyznawania pośmiertnego, względnie do wydawania opinji na wnioski władz II instancji, mających siedziby w Okręgu danej Izby, w sprawach pośmiertnego, przypadającego pozostałym po zmarłych w służbie czynnej lub na emeryturze funkcjonarjuszach państwowych, jak również do asygnowania należnych z tego tytułu kwot.

Przyznawanie pośmiertnego ma się odbywać ściśle według norm ustawy emerytalnej z d. 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. poz. 466).

Powyższe podaje się do wiadomości na podstawie pisma okólnego Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1922 r. Nr 1736/22/D. A./Em.

Warszawa, d. 11 lipca 1922 r. (PO. 7184).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

228.

Okólnik (106) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wypłacania zasiłków pośmiertnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, nawiązując do swego okólnika z d. 11 lipca Nr. P. O. 7184, zawiadamia, iż Ministerstwo Skarbu ustala następujący sposób postępowania przy asygnowaniu i wypłacaniu zasiłków pośmiertnych:

Władze Centralne, względnie działające z ich

upoważnienia władze II instancji, przesyłają orzeczenia swe, dotyczące przyznania zasiłku pośmiertnego, a mianowicie Władze Centralne do Wydziału Rachunkowego Ministerstwa Skarbu, zaś Władze II instancji tej Izbie Skarbowej, w której Okręgu się mieszczą.

Na podstawie otrzymanego orzeczenia Wydział Rachunkowy Ministerstwa Skarbu, względnie dotycząca Izba Skarbowa sporządza asygnację celem dokonania wypłaty przyznanego zasiłku przez właściwą Kasę Skarbową z kredytów, otwartych do ich dyspozycji w Dz. IV, par. 4 budżetu Ministerstwa Skarbu i prowadzi kontrolę kredytów, tudzież inne czynności tak, jak to obowiązuje władze asygnujące.

Izby Skarbowe we Lwowie i w Krakowie przekazują zasiłek pośmiertny przez Pocztową Kasę Oszczędności dla uprawnionych do poboru w ich okręgach.

Stosując się do postanowień par. 34 ustęp 2 Przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urzęd. Ministerstwa Skarbu Nr. 45/21, poz. 564) Wydział Rachunkowy Ministerstwa Skarbu lub dotycząca Izba Skarbowa przesyła przez asygnacje wskazanej przez Władzę orzekającą przyznania pośmiertnego Kasie Skarbowej z poleceniem dokonania wypłaty, zaś talon asygnacji — bądź władzy orzekającej wypłatę pośmiertnego, celem doręczenia go osobie interesowanej, bądź też, o ile jest wskazany adres odbiorcy pośmiertnego bezpośrednio temu ostatniemu.

Powyższe komunikuje się na zasadzie pisma okólnego Min. Skarbu z dnia 21 czerwca 1922 r. Nr. G. U. K. 4234/22/CKs.

Warszawa, d. 11 lipca 1922 r. (PO. 7445).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
( ) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

239.

Okólnik (107) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie trybu postępowania w sprawach personalnych i budżetowo-gospodarczych w urzędach wojewódzkich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła powyższy okólnik Prezydjum Rady Ministrów do wiadomości.

Warszawa, d. 11 lipca 1922 r. (PO. 7235).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

Ministerstwa, których organa II instancji zespolone są w urzędach wojewódzkich i których agendy pod względem personalnym i budżetowo-rachnnkowym poruczone są wydziałowi prezydjalnemu i budżetowo-gospodarczemu, nadsyłają okólniki, oparte na zarządzeniach Rady Ministrów lub Ministerstwa Skarbu w sprawach ogólnych, dotyczących spraw personalnych i uposażeń, zawierające jedne i te same zarządzenia odnośnym wydziałom województw jakkolwiek żaden z tych wydziałów spraw personalnych, budżetowych emerytalnych i t. p. nie załatwia.

Taki stan rzeczy wprowadza chaos, dezorjentację wydziałów, co do zakresu ich kompetencji i wywołuje wydawanie zarządzeń na własną rękę przez poszczególne wydziały województwa, a przedewszystkiem sprzeciwia się nakazanej w obecnym czasie oszczędności personalnej i materjalnej.

Mając powyższe na względzie, Prezydjum Rady Ministrów na prośbę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uważa za wskazane, aby zarządzenia Rady Ministrów, ewent. Ministerstwa Skarbu w sprawach personalnych, uposażeń służbowych oraz emerytalnych, a także zawiadomienia o dyskwalifikacji osób do służby państwowej, nadsyłane były do urzędów wojewódzkich tylko przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych celem zastosowania wydanych przepisów wobec wszystkich urzędników wojewodzie podległych i prosi o wydanie w tej mierze stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 27 czerwca 1922 r. (L. 10225).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Studziński*
Dyrektor Departamentu.

230.

Okólnik (108) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zatrudnienia emerytów.

Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 13 maja 1922 r. Nr. 1264/22/D. A. Em. wyjaśniło, że wg. art. 20 Ustawy Emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 466) emeryt, obejmujący stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, może pobierać tyko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej.

Wspomniana ustawa nie robi żadnej różnicy między stanowiskiem stałem, a czasowem i wyna-

grodzeniem dziennem lub miesięcznem. Wobec tego należy stosować wyżej przytoczone postanowienia art. 20 ustawy emerytalnej *do wszystkich* bez wyjątku emerytów, zajętych przy władzach i urzędach państwowych lub samorządowych.

Odnośne wątpliwości (zapytania), czy emeryci b. państw zaborczych, zajęci czasowo w instytucjach państwowych lub samorzędowych, jako niestali fukcjonarjusze mają prawo przed ukończeniem 60 lat życia do pełnych (t. j. 100%) emerytur w myśl wspomnianej na wstępie ustawy, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tylko tacy emeryci mogą rościć prawo do doliczenia do wysługi emeryialnej czasu ponownej służby w urzędach państwowych, którzy zostali reaktywowani w ścisłem tego słowa znaczeniu, a więc mianowani na stałe zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej (w. art. 5 ust. emer.).

Równocześnie Ministerstwo Skarbu przypomina, że po myśli § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 93, poz. 686) mają wszystkie władze i urzędy państwowe lub samorządowe, zatrudniające u siebie emerytów za wynagrodzeniem, zawiadamiać właściwą Izbę Skarbową, w której okręgu dani emeryci pobierają zaopatrzenie emerytalne, o terminie przyjęcia emerytów do służby czynnej jakoteż o wysokości wypłacanego im wynagrodzenia służbowego.

Warszawa, d. 13 lipca 1922 r. (PO. 5371).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

231.

Okólnik (109) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie rozwiązywania stosunku służbowego z urzędnikami prowizorycznymi.

Wobec powstających wątpliwości odnośnie rozwiązania stosunku służbowego z urzędnikami prowizorycznymi, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

W dekretach urzędników, przyjmowanych do służby po 1 kwietnia r. b., a mianowanych do odwołania narazie należy zaznaczać, że o rozwiązaniu stosunku służbowego zostanie uprzedzony na *jeden* miesiąc przed terminem ustania tego stosunku.

Co się zaś tyczy terminu wypowiedzenia służby, jaki należy stosować względem urzędników prowizorycznych, przyjętych do służby przed dniem 1 kwietnia r. b., a w dekretach, których nie był uwidoczniony termin wypowiedzenia służby—sprawa ta nie jest jeszcze należycie wyjaśniona i znajduje się w stadjum porozumienia się Prezydjum Rady Ministrów z Ministerstwem Skarbu.

Narazie urzędnikom tym należy wypowiadać służbę na 3 miesiące przed terminem rozwiązania stosunku służbowego.

Urzędnik, któremu została wymówiona posada, winien pełnić swe obowiązki bez przerwy do dnia rozwiązania stosunku służbowego, nie wyklucza to jednak możności udzielenia takiemu urzędnikowi potrzebnego dla załatwienia spraw osobistych urlopu, według uznania i uprawnień Wojewody.

Warszawa, d. 13 lipca 1922 r. (PO. 7865).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

232.

Pismo okólne Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie adresowania okólników i pism okólnych.

Zarządzam, co następuje:

1. Okólniki i pisma okólne należy adresować do Wojewodów (wszystkich lub niektórych), Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu w Warszawie.

Okólniki i pisma okólne, adresowane *do wszystkich* Wojewodów, będą wysyłane również Wojewodom Poznańskiemu i Pomorskiemu.

W adresie nie należy dodawać Głównego Komendanta Policji Państwowej i Dyrektora Departamentu V w Poznaniu. Ci ostatni o ile na podstawie otrzymanego okólnika lub pisma okólnego mają wydać zarządzenie, winni dostawać odnośny odpis *osobno* do wiadomości, względnie „do wiadomości i stosowania się", pozatem otrzymują z urzędu wszystkie okólniki numerowane niezależnie od tego Departament V otrzymuje *wszystkie* okólniki, adresowane czy to do wszystkich Wojewodów, czyteż tylko do Wojewodów Poznańskiego i Pomorskiego — do wiadomości.

2. O ile dany okólnik lub pismo okólne oparte są na piśmie innego Urzędu Centralnego, należy na wstępie powołać się na pismo tegoż Urzędu Centralnego oraz podać Nr. i datę odnośnego pisma.

Niniejsze podadzą Pp. do wiadomości i ścisłego zastosowania podległym sobie urzędnikom.

Warszawa, d. 23 czerwca 1922 r. (Pr. 4935).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

233.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lutego 1922 r. Nr. B. S. 1405/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 580 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Drobnych Kupców Chrześcian" w Przasnyszu.

234.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1922 r. Nr. B. S. 666/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 682 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Św. Wincentego à Paulo" w Warszawie.

Odznaczenia.

Naczelnik Państwa dekretem z dnia 2 maja 1922 r. nadał na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych i na przedstawienie Rady Ministrów odznaki orderu *Odrodzenia Polski:*

Klasy III:

Władyslawowi Sołtanowi, Wojewodzie Warszawskiemu, w uznaniu zasług, położonych dla Rzeczypospolitej Polskiej w dziedzinie działalności społecznej i państwowej.

Stanisławowi Moskalewskiemu, Wojewodzie Lubelskiemu, w uznaniu zasług, położonych dla Rzeczypospolitej Polskiej na polu pracy narodowej.

D rowi Kazimierzowi Grabowskiemu, Wojewodzie Lwowskiemu, za mężne zachowanie się w służbie w chwili niebezpieczeństwa.

Klasy IV:

Franciszkowi Anuszowi, b. Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, w uznaniu zasług, położonych dla Rzeczypospolitej Polskiej w dziedzinie działalności społecznej i państwowej.

D-rowi Janowi Bednarskiemu, kierownikowi Starostwa Spisko-Orawskiego, za pracę narodową na Podhalu.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 maja do 15 czerwca 1922 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Wotke Alfred — urzędnikiem VIII st. sł.

P. o. urzędnika IX st. Szymański Edward — urzędnikiem IX st. sł.

Lorentzówna Zofja — urzędniczką X st. sł.

Alderowa Emilja — p. o. urzędnika XI st. sł.

Zakrzewska Marja — p. o. urzędn. XI st. sł.

Zwolnieni ze służby na zasadzie art. 59 i 60 ustawy o państw. sł. cywilnej:

Żukowski Tądeusz z dnia 1 lipca 1922 r.

Szukiewiczówna Zofja z dnia 1 czerwca 1922 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 18 maja 1922 r. *mianował* Downarowicza Stanisława Wojewodą Poleskim.

Mianowani.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Pom. referenta Orzechowski Franciszek — urzędnikiem VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Referent Chądzyński Gedeon — urzędnikiem VI st. sł.

Pietrzykowski Edward — prow. urzędnikiem VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *Poleskim:*

Prow. urzędnik VII st. Pallau Marjusz-Zygmunt — prow. urzędn. VI st. sł.

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VII st. służb. w Starostwie w Grodnie Korwin-Pawłowski Mieczysław — do Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku w charakterze p. o. urzędnika VI st. sł.

Referent Starostwa w Olkuszu Serednicki Roman do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach w charakterze urzędnika VI st sł.

Zwolnieni ze służby na zasadzie art. 59 i 60 ustawy o państw. sł. cywilnej:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku — Drobiński Michał.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku — Ciejka Jan.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Kurmanowicz Józef.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Jobell Żdzisław.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim Gula Franciszek.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Starostwach:

Dr. Żak Józef — urzędn. VII st. sł. w Łomży.

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Kurella Wacław — urzędn. kancelar. w X st. służbowym.

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. Starostwa Łunienieckiego Żdżarski Witold — do Starostwa Drohiczyńskiego.

Referent Komisarjatu Rządu na m. Lublin Kaciewicz Marjan — do Starostwa w Lublinie.

Zwolnieni ze służby na zasadzie art. 59 i 60 ustawy o państw. sł. cywilnej:

Prow. urzędnik VII st. sł. Starostwa Lidzkiego — Jankowski Marjan.

Prow. urzędnik VII st. sł. Starostwa Baranowickiego — Kiersnowski Bronisław.

Urzędnik VIII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m st. Warszawę — Chamerski Władysław.

Od 15 czerwca do 15 lipca 1922 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Urzędnik VIII st. służb. Chejmanowski Wacław — urz. VII st.
Urzędn X st. Niemirowska Zofja — urz. IX st.
Skirzyński Jan — urz. X st.
Krełowski Kazimierz — urz. XI st.
Solecka Jadwiga — urz. XI st.
Rutkowski Marceli — p. o. urz. VIII st.
Grabińska Helena — p. o. urz. XI st.
Kierstówna Janina — p. o. urz. XI st.
Słupecka Agnieszka — p. o. urz XI st.
Dalewski Apolinary — p. o. urz XI st.

Zwolnieni na zasadzie 59 i 60 art. ustawy o państw. służbie cywilnej:

P. o. urzędnika X st. służb. Sławiński Euzebjusz

P. o. urzędnika X st. sł. Hebdzińska Czesława.

P. o. urzędnika XII st. sł. Sieradzka Justyna.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łucku:*

Pawlak Zygmunt — prow. urz. VII st.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Prow. urzędnik VII st. Iwanucha Jan—prow. urz. VI st.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Pom. ref. Miszewski Ludwik — urz VII st.
Pom. ref. Hałaczkiewicz Eryk — urz. VII st.
Woźniak Władysław — prow. urz. VII st.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Dr. Kikiewicz Henryk — urzędnikiem VI st.

Przeniesieni:

Prow. urz. VII st. Urz. Woj. w Nowogródku Janiszewski Aureli — do Starostwa Nowogródzkiego w tymże charakterze służbowym.

Prow. urz. VII st. Urz. Woj. w Brześciu n/B. Piotrowski Edward — w tymże charakterze do Starostwa Kamień-Koszyrskiego.

Prow. urz. VII st. sł. w Urz. Woj. w Warszawie — Godlewski Mikołaj do Starostwa w Płocku w VII st. sł.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Starostwie *w Przasnyszu:*

Brągiel Walerjan — urz. VII st.

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Totwen Stanisław — prow. urz. VII st.
Bałtrukiewicz Henryk — urz. VIII st.
Laubstein Janina — urz. X st.
Dzierzbicka Irena — urz. X st.

W Komisarjacie Rządu *na m. Łódź:*

Iżycki Stanisław — Komisarzem Rządu w V st.

Przeniesieni:

P. o. Starosty w Dziśnie w VI st. Dunin-Markiewicz Kazimierz — do Urz. Woj. w Nowogródku w VII st.

Prow. urz. VII st. Starostwa w Stołpcach Wełna Wiktor — do Urz. Woj. w Nowogródku w tymże charakterze służbowym.

Prow. urz. VII st. Starostwa Nowogródzkiego Przeciszewski Bronisław — na stanowisko p. o. Starosty w Dziśnie w VI st.

Prow. urz. VII st. Starostwa Wołożyńskiego Kibort Władysław — na stanowisko prow. urzędn. VIII st. w tymże Starostwie.

Ref. Starostwa w Ostrołęce Eustachiewicz Kazimierz — do Urz. Woj. w Białymstoku w VI st.

Starosta w Miechowie Wieczorek Jan — do Urz. Woj. w Kielcach.

Starosta we Włoszczowie Wasiak Stanisław na takież stanowisko do Miechowa.

Urz. VII st. Starostwa w Opocznie Krzewski Stanisław — do Włoszczowy w charakterze kierownika Starostwa.

Urz. VII st. Starostwa w Piotrkowie Kolarzowski Leon — do Urz. Woj. w Łodzi.

Zwolniony:

Urz. VI st. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę Buzycki Franciszek — wskutek przejścia do Min. Sprawiedliwości.

Zawiadomienie.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych została wydana część IV „SKOROWIDZA DEKRETÓW, USTAW, ROZPORZĄDZEŃ i OKÓLNIKÓW", opracowana przez radcę ministerjalnego ROMANA HAUSNERA.

Część IV obejmuje wszystkie normy prawne i przepisy, które w czasie od 1 lipca do 31 grudnia 1921 r. zostały zamieszczone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w Monitorze Polskim oraz w Dziennikach i wydawnictwach urzędowych wszystkich Ministerstw i Urzędów Centralnych.

Cena „SKOROWIDZA", objętości XIII — 125 stronic, wynosi **350** Mk. za egzemplarz broszurowany.

„SKOROWIDZ" znajduje się na składzie w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Warszawa, ulica Miodowa Nr. 22, w Administracji Monitora Polskiego) oraz w Urzędach Wojewódzkich. Ponieważ wysyłka „SKOROWIDZA" następuje za zaliczeniem pocztowem, przeto nie należy przy zamówieniach nadsyłać zgóry pieniędzy.

Część I i II „SKOROWIDZA" są wyczerpane.

Nieznaczna ilość egzemplarzy części III „SKOROWIDZA" znajduje się na składzie w księgarni F. Hoesicka (Warszawa, ulica Senatorska Nr. 22). Obecnie znajduje się w druku „SKOROWIDZ", obejmujący ponowne opracowanie w jednym tomie całego materjału, zawartego w części I, II i III, zatem za czas od 1 stycznia 1918 r. do 1 lipca 1921 r.

Ponadto nakładem Min. Spr. Wewn. ukaże się niebawem część V „SKOROWIDZA" za czas od 1 stycznia do 30 czerwca 1922 r.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.